

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **S. S.**, narozený dne X.
státní příslušnost Ruská federace
zastoupený obecným zmocněncem M. G.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2024, č. j. OAM-931/ZA-ZA11-P07-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2024, č. j. OAM-931/ZA-ZA11-P07-2022, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Žalobní body

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších právních předpisů (dále jen „správní řád“), čímž porušil § 3 tohoto zákona; žalovaný při plnění úkolů vyplývajících z jeho působnosti nevycházel účastníkovi podle možností vstříc, čímž porušil povinnost ve smyslu § 4 odst. 1 správního řádu; při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí žalovaný nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co žalobce uvedl, čímž porušil § 50 odst. 4 správního řádu, a nesprávně tak posoudil jeho žádost o mezinárodní ochranu; žalovaný neuvedl v dostatečné míře důvody výroku svého rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jeho hodnocení a při výkladu právních předpisů, jak ukládá § 68 odst. 3 správního řádu; žalovaný v rozhodnutí neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
3. Žalobce namítá, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, nelze vyloučit ani možnost udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, nebo také doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 1 písm. b) a c) zákona o azylu, když je v zemi svého původu stíhán bez relevantního zákonného důvodu, neboť vystoupil proti válce na Ukrajině a uspořádal sbírku na pomoc Ukrajině. Žalobce byl tudíž nežádoucí osobou z důvodu politické angažovanosti.
4. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť mu bylo po uspořádání sbírky na pomoc Ukrajině vyhrožováno zaměstnanci Velvyslanectví Ruské federace v Praze.
5. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl hodnotový soud, který nepředstavuje důkaz o tom, že žalobcův politicky aktivní postoj nebyl doprovázen pronásledováním ze strany ruských státních orgánů. Dle žalobce měl žalovaný kvalifikovat jednání zaměstnanců velvyslanectví jako pronásledování. Žalovaný nevyhodnotil řádně informace a skutečnosti, které žalobce sdělil. Závěry žalovaného považuje za nepravdivé a nepodložené. Takovéto hodnocení jeho situace svědčí o neinformovanosti žalovaného o stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Všechny v rozhodnutí citované zprávy o stavu dodržování lidských práv a bezpečnostní situaci svědčí o tom, že v Ruské federaci nejsou dodržována lidská práva, práva jednotlivce, režim zasahuje do nezávislosti soudů, jsou tvrdě potlačovány jakékoliv demonstrace projevující jakýkoliv názor. Závěry správního orgánu, že žalobce nebude ve své vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu jsou absurdní.
6. Žalovaný svůj závěr opírá o úvahu, že se žalobce může svého práva domáhat u státních orgánů Ruské federace, tyto úvahy žalovaného jsou nesprávné a nemají žádný reálný základ, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
7. Ze všech uvedených důvodů je napadené rozhodnutí v rozporu se skutečným stavem věci a také v rozporu s provedeným dokazováním. Žalovaný nebral v úvahu pronásledování žalobce tak, jak je definováno v § 2 zákona o azylu, ani neuvedl, proč takto neučinil, ač je ze zákona povinen v rozhodnutí uvést, jakými úvahami byl při rozhodování veden.
8. Ač si žalovaný pořídil podklady rozhodnutí, současně je využil zcela nedostatečně nebo jen ve prospěch svého zamýšleného záměru zamítnout žádost žalobce o udělení mezinárodní

ochrany, což je v naprostém rozporu se zásadami dokazování stanovenými správním řádem.

9. Žalobce během řízení aktivně podával doplnění ke své žádosti, resp. informace a důkazy, a to jak formou pohovorů, tak i v podobě listin, žalovaný však těmto informacím a tvrzením nepřikládal větší váhu. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nedostatečně posoudil žádost žalobce ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalovaný je však povinen dostát své povinnosti podle § 68 odst. 3 správního řádu.
10. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
11. Žalobce následně dne 1. 10. 2024 (tj. po lhůtě pro doplnění žalobních bodů – pozn. soudu) doplnil odkazy na porušení dalších ustanovení, odkázal také na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 4. 2023, č. j. 62 Az 27/2021-178, žádal o nařízení jednání.
12. V doplnění žaloby ze dne 17. 10. 2024 žalobce opět konstatoval, že žádá o nařízení jednání ve věci. Dále uvedl, že si je vědom mimoprávních dohod mezi justicí a ministerstvem vnitra o záměrném narušování soudních procesů. Žalobce totiž dne 17. 10. 2024 obdržel dopis od soudní tajemnice, v němž byl postaven před volbu možnosti projednání. Zároveň bylo v obálce i vyjádření žalovaného k jeho žalobě s novým číslem jednacím. Žalobce uvedl, že je zřejmé, že pokud by se písemně neobrátil na soud se žádostí o projednání, nikdo by jej o tom neinformoval, přestože Ministerstvo vnitra již více než měsíc ví o průběhu jeho případu a doplňuje ho. Žalobce dále uvedl, že ví, že je v České republice (dále jen „ČR“) praxe soudů ve věcech mezinárodní ochrany vydávat rozsudky v nepřítomnosti žadatele, bez jeho řádného vyrozumění. Dále žalobce opět zopakoval své námitky, které uvedl v doplnění ze dne 1. 10. 2024. Žalobce doplnil, že v této fázi neuvažuje o podání odvolání, zaznamenává však skutečnosti pro další kroky.
13. Dne 26. 11. 2024 bylo soudu doručeno další podání žalobce, ze kterého není jasné, na co chtěl žalobce poukázat. Žalobce v tomto doplnění namítá, že je napadené rozhodnutí politicky motivované. Žalobce dále rozsáhle cituje rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 8. 2021, č. j. 19 Az 12/2020-84 (body 18, 20, část bodu 21), v němž krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, který se týká rozložení důkazního břemena mezi žadatelem o udělení mezinárodní ochrany a správním orgánem, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2014, č. j. 2 Azs 139/2014-38, který se týká hodnocení věrohodnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Dále se krajský soud vyjádřil k hodnocení politické situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci, přičemž krajský soud shledal, že jednání, jemuž byl žalobce v dané věci vystaven, v souhrnu zakládá pronásledování na kumulativním základě, které je spojeno s jeho politickou aktivitou spočívající v boji s korupcí.
14. Dne 23. 12. 2024 bylo soudu doručeno další obtížně srozumitelné vyjádření žalobce. Žalobce polemizuje o trestných činech a přestupcích Ministerstva vnitra. Dále opakuje, že má za to, že jeho tvrzení žalovaný v napadeném rozhodnutí překroutil. Namítá nekompetentnost a odbornou nezpůsobilost každého signatáře dokumentu v jeho správních a soudních věcech. Dále žalobce uvádí, že došlo ke krádeži důkazů, resp. části spisu. Žalobce uvádí, že z jeho e-mailového účtu zmizely rok staré e-maily, které odeslal svému advokátovi. Žalobce zároveň uvádí, že měl za to, že veškeré důkazy jsou součástí spisu, neboť je předal svému advokátovi. Skutečnost, že tyto dokumenty součástí spisu nejsou, potvrzují dle žalobce, že advokát nepostupoval tak, jak žalobci uváděl. Žalobce dále

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

vedl, že po obdržení napadeného rozhodnutí kontaktoval svého advokáta, který mu přislíbil, že se mu ozve, nic však od něj neobdržel. Žalobce má za to, že jeho advokát vyjednával s žalovaným o možném výsledku jeho žádosti. Žalobce dále žádá o zapojení orgánů Bezpečnostní informační služby jako třetí strany do vyšetřování krádeže informací a jeho e-mailu, neboť má za to, že to souvisí s Ministerstvem vnitra. Žalobce opět zdůrazňuje, že považuje napadené rozhodnutí za politicky motivované, neboť mu nebyla poskytnuta ochrana před politickou perzekucí v souvislosti s pomocí Ukrajině, je v ohrožení života v důsledku politické perzekuce v ČR. Žalovaný udělil mezinárodní ochranu osobám, které pro ni neměly žádný důvod – za příspěvky na sociálních sítích, nebo za propuštění ze zaměstnání apod. Po neudělení mezinárodní ochrany byl žalobce opět napaden ruskými speciálními službami, neboť útok na jeho elektronické systémy a systémy jeho příbuzných pokračuje. Žalobce má za to, že české Ministerstvo vnitra předává informace ruským speciálním službám.

15. V podání doručeném soudu dne 13. 1. 2025 žalobce uvádí, že chybějící materiály ve správním spise potvrzují jejich nezákonné zabavení žalovaným. Žalobce uvedl, že jejich předložení soudu není důvodné, neboť soud nerozhoduje o věci samé a jedná se o procesní pochybení, které je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
16. V podání doručeném soudu dne 16. 1. 2025 žalobce namítá, že tvrzení, že nebyl členem žádné politické strany v Ruské federaci, a proto nemůže být politicky pronásledován, není opodstatněné a je v rozporu s politikou ČR. Při absenci objektivních důkazů a námitek k žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany je přijímající strana povinna řídit se tvrzeními žadatele. Žalobce považuje za trestné, pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že do spisu nezaložil důkazy převzaté od jeho bývalého advokáta. Žalobce dále žádal o zvukový záznam svého prvního pohovoru. Tvrdí, že úředník, který s ním vedl rozhovor, vyvíjel nátlak osobním dotazováním na situaci žalobce. Žalovaný pochybil, když do spisu nedoplnil důkazy doručené jeho advokátem. Namítl, že protokol z prvního pohovoru byl pořízen s cílem uvést v omyl soud i všechny účastníky řízení, neboť sled otázek není logický. Chybí z něj část informací, které sdělil, proto má žalobce za to, že si má soud od žalovaného vyžádat zvukový záznam z prvního pohovoru. Žalobce uvedl, že při pohovoru k jeho žádosti ukázal na svém telefonu svou stránku na X., fotografii a osobně potvrdil všechny jím uvedené skutečnosti. Úředník uvedl, že vše viděl a žalobce po pohovoru poslal všechny dokumenty na e-mail správního orgánu. Odkázal na dopis svého advokáta, v němž jeho advokát uvádí, že ve spisu nenašel některé jím doložené dokumenty. Namítá, že ve spisu chybí dopis právníka ze dne 16. 10. 2022.
17. Žalobce zároveň doplnil dopis zástupce veřejného ochránce práv týkající se změny podmínek nabývání státního občanství ČR občany Ruské federace, adresovaný předsedkyni výboru Asociace pro evropskou integraci, z. s., dále e-mail ze dne 11. 7. 2023, v němž svému advokátovi zasílá odkaz na své stránky na X., fotografie na X. a stránky X. na X. a na setkání se X. na X., který je součástí správního spisu a screenshot telefonu o zprávách mezi žalobcem a jeho advokátem, která zachycuje domluvu na podání žaloby.
18. Dne 18. 2. 2025 bylo soudu doručeno podání ze dne 15. 2. 2025 zpracované a podepsané A. K., k dotazu soud při jednání žalobce uvedl, že požaduje zohlednění tohoto podání. A. K. namítala, že při zpracování případu žalobce byla českými vnitrostátními orgány porušena presumpce nevin, protože při rozhodování o udělení mezinárodní ochrany, aniž by měly potřebné znalosti, dovednosti a důkazy, analyzovaly ruskou legislativu a sepsaly své ničím nepodložené domněnky, rozhodly, že ruské úřady jednaly v souladu se zákonem, když ho

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

fyzicky potrestaly za pomoc Ukrajine, uvedly, že žalobce je vinen. České orgány neznají trestní zákoník Ruské federace, neznají trestní řád Ruské federace, aby mohly posoudit a vyvodit závěry z výpovědi žalobce a analyzovat jednání ruských orgánů v době fyzického násilí vůči němu, jakož i právní důsledky pomoci Ukrajině. Pokud jde o aktivní politický postoj žalobce k válce na Ukrajině od února 2022 a jejím důsledkům, ruské orgány neměly právo jednat na území cizího státu bez souhlasu tohoto cizího státu. Orgány postupují nezákonně, případně ve spolupráci se zvláštními službami cizího státu, obcházejí zákony, zohledňují pochybení cizího státu vůči žadateli bez jeho vědomí. Pokud jde o sankce, křivé obvinění, vyjádření hodnotového soudu namísto důkazů, nelze tento postup, včetně padělání a podvodu, provádění správní a soudní činnosti v nepřítomnosti žadatele a/nebo jeho právního zástupce atd., považovat za zákonný. České orgány nejsou oprávněny činit hodnotové soudy a spekulace týkající se údajného jednání cizího státu, nepřímo nebo přímo související s rozhodnutím v trestních věcech cizího státu proti žalobci, které mohou být projednávány ruskými orgány (např. trestní věc S. I., čl. X.). Podle rozhodnutí českých orgánů ze dne 19. 5. 2021 Ruská federace dodržuje lidská práva a plní rozsudky Evropského soudu pro lidská práva. Na důkaz toho se vnitrostátní orgány odvolávají na rozsudek vydaný před 20 lety, ale dne 16. 3. 2022 byla Ruská federace vyloučena z Rady Evropy kvůli válce na Ukrajině. A i když podle názoru Rady Evropy přestane být Rusko 16. 9. 2022 smluvní stranou Evropské úmluvy o lidských právech, 11. 6. 2022 přijala Ruská federace zákon, který jí umožňuje rozsudky Evropského soudu pro lidská práva nerespektovat. V Rusku dochází již několik let k největšímu počtu případů porušování lidských práv, o čemž svědčí např. počet stížností projednávaných u Evropského soudu pro lidská práva, počet žádostí, které Evropský soud pro lidská práva posoudil, a počet zjištěných porušení. České úřady rovněž ignorovaly řadu případů ruských odpůrců a aktivistů, jako byl například žalobce. Odkázala na případy Navalnyj proti Rusku, Estemirova proti Rusku, Magnitskij a další proti Rusku, Navalnyj a Gunko proti Rusku, Maria Aljochinová a další proti Rusku, Chodorkovskij a Lebeděv proti Rusku. Rusko, Lebeděv proti Rusku, OAO Yukos Oil Company proti Rusku. Vzhledem k tomu, že žalobce byl jedním z aktivistů, kteří pomáhali lidem bojovat proti dezinformacím, měly by to české orgány vzít v úvahu. Pokud se vydá na ruský konzulát pro cestovní pas nebo do Ruska, vzhledem k tomu, že české úřady čekaly až do vypršení platnosti jeho pasu a rozhodly se neudělit mezinárodní ochranu, což je jejich obvyklá praxe, porušovat nejrůznější lhůty a povinnosti, utrpí následující porušení lidských práv: porušení článku 3 Evropské úmluvy o lidských právech a článků 7 a 10 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, tj. zákaz mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, umístění do kovové klece během soudního řízení, spoutání po celou, umístění v nevhodných podmínkách vazby a/nebo převozu, hrozí, že bude vystaven mučení, aniž by mohl v této souvislosti vést trestní řízení. Je zde riziko hrubého odepření spravedlnosti. Došlo k porušení čl. 10 Evropské úmluvy o lidských právech a článku 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (svoboda projevu), své názory proti válce na Ukrajině pravidelně vyjadřoval na sociálních sítích. Kromě toho byl 4. 3. 2022 v Rusku přijat zákon zakazující kritiku „zvláštní operace“ na Ukrajině s trestem odnětí svobody až na 8 let. Proto A. K. žádá o obnovení porušených práv žalobce a o přiznání statusu politického uprchlíka, v opačném případě bude nucen se obrátit na mezinárodní orgány pro lidská práva.

19. Podáním ze dne 20. 2. 2025 (doložené při jednání soudu dne 27. 2. 2025) žalobce požadoval „uznat delikt občanskoprávního stíhání v tomto případě, zahájení šetření deliktu

občanskoprávního stíhání, zapojení odpovědných osob do deliktu občanskoprávního stíhání“, poukázal na to, že založil společnost X., firma byla státními orgány ČR zfalšována a přepadena, na čemž se podílelo i Ministerstvo vnitra. Požaduje nahradit škodu z tohoto deliktu.

20. Dne 13. 5. 2025 žalobce tento návrh doplnil, uvedl, že v příkazech finančního úřadu jsou důvody trestního stíhání podrobně popsány. Ministerstvo vnitra protiprávně odebralo žalobci trvalý pobyt za účelem konfiskace jeho společnosti. Zabavení jeho firmy provedly ruské tajné služby za pomoci Ministerstva vnitra. Razie proběhla v letech X. Má za to, že neudělení mezinárodní ochrany s těmito událostmi souvisí. V ČR je praxe považovat cizince za zločince, což potvrzuje i praxe soudů.

III. Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho snaha nadále legálně pobývat na území ČR, kdy žalobce se obává, že mu ruské státní orgány budou dělat potíže s vydáváním různých dokladů. V případě návratu do vlasti se žalobce obává pronásledování ze strany ruských státních orgánů z důvodu politického přesvědčení a aktivit na území ČR, resp. dlouhodobého nesouhlasu s politikou prezidenta Vladimíra Putina, dále zastávání zásadního odporu k probíhající válce na Ukrajině a rovněž aktivního členství v X.
22. Výtky žalobce jsou nekonkrétní, z dlouhých popisů situací nelze dovodit, co by mělo naplňovat důvody pro udělení mezinárodní ochrany, žalovaný se k nim není schopen kvalifikovaně vyjádřit, je třeba je odmítnout jako neprojednatelné. Žalovaný proto plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce neuvedl žádné věrohodné skutečnosti svědčící o tom, že by byl v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, či že by tento měl mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů v zemi svého původu.
23. Žalobce v průběhu správního řízení za jediný reálný důvod podané žádosti o mezinárodní ochranu označil svou obavu, že by mu zastupitelský úřad Ruska nevydal cestovní doklad nebo jiné doklady a že by v ČR přišel o pobytové oprávnění a musel se vrátit do vlasti. Takové obavy žalobce jsou však naprosto absurdní, neboť neexistují žádné objektivní důvody, pro které by se žalobce v současné době měl vracet do Ruska a měl tam čelit čemukoliv negativnímu, pokud se k tomu sám nerozhodne, když v ČR má již od roku X. platné povolení k trvalému pobytu. Žalobce v zemi původu trvale nebydlí již od roku X., od této doby pobývá v ČR. Naposledy zemi původu navštívil v roce X. a nehodlá se tam již vracet. Proti žalobci rovněž není vedeno žádné řízení o jeho vyhoštění, ať správní nebo soudní, ani o vydání k trestnímu stíhání či výkonu trestu do Ruska v rámci extradičního řízení. Pokud se tedy žalobce sám ze své vůle nerozhodne do Ruska vycestovat, což zjevně neměl a nemá v úmyslu, jsou jakékoliv jeho obavy z následků jeho případného návratu naprosto nedůvodné.
24. Ani absence národního cestovního dokladu neznamena zánik či odebrání povolení k trvalému pobytu žalobci. Zákon o pobytu cizinců umožňuje cizincům, kteří prokáží

objektivní nemožnost získat národní cestovní doklad, požádat o vydání cizineckého pasu. O to se však žalobce nepokusil.

25. Žalovaný měl za to, že žalobce se podáním žádosti o mezinárodní ochranu pouze snaží zneužít tohoto institutu a obejít příslušné standardní zákonné úpravy jeho pobytu na území ČR s cílem ulehčit si situaci, stejně jako to má dle svých výpovědí v úmyslu činit při získání českého občanství. Přestože zde žalobce pobývá na základě povolení k trvalému pobytu již od roku X., tj. aktuálně X. let, chce počkat další roky, až mu bude X. let a podmínky pro získání českého občanství pro něj budou snazší a nebude muset vše dokládat. Dle žalovaného žalobce pouze zneužil stávající situaci konfliktu mezi zemí jeho původu a napadenou Ukrajinou, aby vstoupil do řízení ve věci mezinárodní ochrany.

IV. Obsah správního spisu

26. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
27. Žalobce podal dne 17. 10. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Při podání žádosti se žalobce prokázal cestovním dokladem Ruské federace s platností X. Z předávacího protokolu Ředitelství služby cizinecké policie zároveň vyplývá, že žalobce má v ČR povolen trvalý pobyt.
28. Dne 18. 10. 2022 bylo žalovanému doručeno doplnění právního zástupce žalobce, v němž uvádí, že žalobce je držitelem povolení k trvalému pobytu, přičemž mu tento status podle § 85a zákona o azylu zůstává i během řízení o mezinárodní ochraně i po jeho skončení. Uvedl, že pokud jde o důvody jeho žádosti o mezinárodní ochranu, má obavu z pronásledování ze strany Ruské federace z důvodu svého politického přesvědčení. Žalobce dlouhodobě nesouhlasí s politikou prezidenta Vladimíra Putina, dlouhodobě je zásadním odpůrcem války na Ukrajině, a to již od začátku v roce 2014. Ode dne X. se začal angažovat v ruských protiválečných aktivitách. Je členem X. a spoluorganizuje jejich akce. V Rusku byl naposledy v X. a odjel poté, co měl v X. nepříjemný incident kvůli svému projevenému nesouhlasu s válkou na Ukrajině v roce X. Následně byl informován o tom, že ruské bezpečnostní orgány navštívily X. a X. a ptaly se po něm. Po X. se žalobce doslechl o tom, že mu již orgány Ruské federace neprodlouží cestovní doklad. Žalobce avizoval, že doklady, které svědčí o jeho protiválečných aktivitách, zašle jeho právní zástupce žalovanému.
29. Žalobce v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany, nikam nekandidoval, ale od války na Ukrajině je členem X. Jeho X. žije v X. Jeho poslední místo pobytu v Ruské federaci bylo v X. Od roku X. je registrován k pobytu na ruském velvyslanectví v ČR. Ze země původu naposledy vycestoval X. přímou linkou do Prahy. Poprvé do ČR přijel v X., trvale zde pobývá od roku X. V X. se do Ruska vrátil pouze za účelem návštěvy X. V roce X. přicestoval na podnikatelské vízum, poté zde měl dlouhodobý pobyt a asi od roku X. zde má povolení k trvalému pobytu. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že by chtěl v ČR nadále legálně pobývat, ale má obavu, že kvůli jeho politickému postoji a aktivitám mu Ruská federace bude dělat potíže, např. s vydáním různých dokladů jako je cestovní doklad, výpis z rejstříku trestů apod. Kvůli jeho aktivitám mu v zemi původu v případě návratu hrozí reálné nebezpečí pronásledování ze strany orgánů ruské federace.

30. Žalobce v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že od roku X. začal žít v X., kde studoval i pracoval, a v roce X. odcestoval do ČR. V zemi původu pracoval ve X. a po skončení X. na univerzitě pracoval v X. Později pracoval v X., kde se podílel na X. V roce X. nebo X. byl nucen odejít, protože nechtěl podepsat souhlas ke spolupráci s KGB. Pak až do svého odchodu v roce X. pracoval v různých firmách zabývajících se topnými systémy. V Rusku má X., ale není s ní v kontaktu. Důvodem odjezdu žalobce do ČR byl nesouhlas žalobce s Putinovou politikou v Rusku a v té době ČR začala ekonomicky stoupat, tak se rozhodl odjet. Vyřídil si podnikatelské vízum a začal pracovat v ČR. S politikou nesouhlasil vnitřně, nechtěl svůj život dále spojovat s takovou politikou, byl znechucen událostmi, které se již v té době v Rusku staly. Do roku X. nebo X. do Ruska jezdil zhruba jednou nebo dvakrát do roka, a poté tam byl již jen zřídka. Naposledy byl v Rusku v roce X. Žalobce během svých návštěv od roku X. do roku X. neměl žádné potíže, jen při poslední návštěvě v roce X. měl na X. incident, který se týkal obsazení Krymu. Lidé říkali, že je dobře, že Krym zase patří Rusku, a když se jim snažil vysvětlit, že Krym právně náleží Ukrajině, byl označen za fašistu. Také měl kvůli svému postoji konflikt se X. V roce X. mu volala X., že k ní domů v X. přišla policie a byla tázána, kde je žalobce a co dělá. X. žalobce jim řekla, že je v ČR, ale neví přesně, kde a co dělá. Neřekli jí důvod návštěvy, žalobce se tak domnívá, že to mohlo být kvůli incidentu na X. nebo to mohlo souviset s jeho prací v X., protože ve stejnou dobu a za stejným účelem byl policií kontaktován i jeho bývalý spolupracovník z X. Další informace nemá a nikdo od policie se již o něj nezajímal. V ČR žalobce pracuje jako X. v oboru X. a pracuje jako X. O mezinárodní ochranu požádal na radu svého advokáta, protože chtěl mít jistotu svého dalšího pobytu v ČR. V souvislosti s jeho aktivitou, související s válkou na Ukrajině, má obavu, že potřebné doklady z Ruské federace nedostane a bude se muset vrátit do vlasti. Během svého pobytu v ČR neměl žádné potíže s Ruskou federací. V roce X. si na ruské ambasádě v Karlových Varech vyřídil nový cestovní doklad a v roce X. si vyřídil výpis z ruského rejstříku trestů pro živnostenský úřad. O podání žádosti o české občanství uvažuje, ale po dosažení X. je procedura snazší, neboť žalobce nebude potřebovat dělat veškeré zkoušky. Rozhodl se tudíž počkat. Do začátku války na Ukrajině se nijak aktivně politicky neangažoval, protože se bál o X. v Rusku, aby ji X. V současnosti již X., takže jí toto nebezpečí nehrozí. S X. je v telefonickém kontaktu přibližně jedenkrát za týden. V komunikaci s ní se snaží být opatrný, a když jí pošle nějaké fotografie, tak je hned smaže. Současná situace v Rusku se X. také nelíbí. Chtěla by odjet, ale nyní do Evropy nemůže odcestovat. Když začala válka na Ukrajině, psal k tomu na svůj X. komentáře. Jeho účet byl pouze pro přátele. Také pomáhal vozit uprchlíky z Ukrajiny a sbírat peníze pro Ukrajinu. Jeden kamarád mu řekl, že X. organizuje demonstraci v Praze, tak se k nim přidal. Žalobce o členství nemá doklad, neboť se jedná o neformální společnost a její členové nejsou nijak evidováni. Na stránkách X. jsou bližší informace. K popisu činnosti v X. žalobce uvedl, že na uvedených stránkách provádí třídění příspěvků, které jsou závadné. Také se účastnil různých akcí, mítinků a demonstrací a pomáhá v jednom kroužku v Praze ukrajinským dětem s výukou českého jazyka anebo informatiky. Tato činnost se děje pod hlavičkou X. Zúčastnil se mnoha mítinků, včetně velké demonstrace na Václavském náměstí v X. a v X. Uvedl, že je schopen doložit přesně termíny akcí, kterých se zúčastnil, a také fotografie, které jeho účast potvrzují. Uvedl, že byl součástí davu, veřejně nevystupoval, není politik a snaží se pomáhat lidem. Po zadání jeho jména na stránkách X. vyskočí, že je X. Akce jsou organizovány na základě diskuze členů X. Některé akce jsou spontánní a jiné je třeba připravit. Povolení na úřadech vyřizuje A. L. a

např. transparenty zajišťuje D. B. S novináři např. zase hovoří S. R. Žádná organizační struktura ale neexistuje. Žalobce uvedl, že používá pod vlastním jménem svůj X., který je veřejný. Na X. jsou zveřejněny fotografie z demonstrace v Praze, kde žalobce vyjadřuje různě podporu Ukrajině. V X. odvážel X. nějaké dva muže, kteří si v jeho autě všimli sbírky pomoci Ukrajině a ptali se jej, zda je Ukrajinec. Žalobce řekl, že je Rus. Poté vyplynulo, že se jedná o zaměstnance ruské ambasády v Praze, řekli mu, že takovým jednáním porušil ruské zákony a v případě návratu mu hrozí vězení. Žalobce jim zastavil a řekl, ať vystoupí, oni mu sdělili, že jsou zvědaví, co teď bude dělat. Z toho žalobce usuzuje, že znají jeho příjmení a měl by potíže s vyřízením jakýchkoliv dokladů. Také je jasné, že činnost X. není bez povšimnutí ruských orgánů, které ji bedlivě monitorují. Na demonstracích se vyskytují také podezřelí lidé, kteří jsou nasazeni Ruskem, aby vše monitorovali. Z tohoto důvodu se do vlasti nemůže vrátit, protože mu za jeho činnost v ČR hrozí nebezpečí vězení. Na dotaz, zda žalobce požádal o vydání cestovního dokladu, uvedl, že ne, ale před X. se byl zeptat a ústně mu bylo sděleno, že musí odjet do Ruska. Víc se o to již nezajímal. Z protokolu o pohovoru dále vyplývá, že žalobce využil svého práva překontrolovat všechny otázky a odpovědi a žádné námítky k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí v rámci protokolu o pohovoru neuvedl.

31. Zástupce žalobce byl vyrozuměn dne 15. 6. 2023 informován o seznámení s podklady rozhodnutí dne 27. 6. 2023. K seznámení s podklady se dostavili žalobce i jeho advokát Mgr. Čížinský. Měli možnost se seznámit s těmito podklady rozhodnutí: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 10. 2022, písemná žádost ve věci mezinárodní ochrany ze dne 18. 10. 2022, protokol o poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 10. 2022, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 10. 2022, výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR cizineckého informačního systému, Informace OAMP- Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 8. 3. 2023 a Informace OAMP – Ruská federace – Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, Zacházení ze strany státních úřadů a monitoring sociálních sítí ze dne 31. 10. 2022. Žalovaný stanovil lhůtu 14 dnů pro vyjádření k podkladům.
32. Žalovanému bylo dne 11. 7. 2023 doručeno vyjádření žalobce, v němž uvádí, že byl seznámen pouze s protokolem o poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 10. 2022, protokolem o pohovoru z téhož dne a se dvěma informacemi OAMP. Žalobce tak postrádal svou přílohu k žádosti o mezinárodní ochrany (tato příloha měla být zpracována jeho právním zástupcem a datována dnem 16. 10. 2022), tak i svá další podání vůči správnímu orgánu (např. e-mail ze dne 31. 10. 2022 zaslaný na adresu oampzast@mvcv.cz). Žalobce žádal o doplnění těchto podání do spisu. Dále doplnil, že v rámci pohovoru hovořil též o tom, že data, která obdržel při své práci v X., armáda plánovala použít k X.. Proto se na něj obrátila KGB s požadavkem podepsat zvláštní tajemství. Po odmítnutí byl žalobce nucen rezignovat. Do protokolu zároveň nebylo doplněno ani to, že lidé, kteří seděli s žalobcem v autě v X. a představili se jako zaměstnanci ruského velvyslanectví, mu oznámili, že jeho jednání bylo považováno za vlastizradu, a hrozí mu tudíž 20 let vězení. A zároveň mu sdělili, že mu na ruské ambasádě nedají nový pas a musí se vrátit do Ruska. Žalobce dále požádal o doplnění následujících dokumentů do spisu: obsah jeho X. za období posledních let (včetně fotografií demonstrací, v jejichž čele kráčí), obsah X. za celou dobu její existence. Dále žádal o zařazení podrobnějších informací týkajících se otázek mučení protirežimních aktivistů,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

neboť informace OAMP ze dne 8. 3. 2023 jsou v bodě 3.1. příliš stručné, omezování možností vycestovat do zahraničí, k němuž dochází v souvislosti s válkou na Ukrajině (informace OAMP ze dne 8. 3. 2023 jsou v bodě 4 příliš stručné) a problémy aktivistů a IT specialistů po návratu do Ruska ze zahraničí (informace OAMP ze dne 31. 10. 2022 jsou v bodě 2 příliš stručné). Dále žalobce konstatoval, že i na základě podkladů, které se již ve spise nacházejí, je zřejmé, že mu v Rusku hrozí pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

33. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval k písemnému vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí, že žadatel byl společně se svým přítomným právním zástupcem se se spisem osobně seznámil, což dosvědčuje jejich podpis v protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 27. 6. 2023. Co se týče žadatelovy žádosti o doplnění jeho podání, které měl učinit dne 31. 10. 2022 prostřednictvím zaslání e-mailu na adresu oampzast@mvcz.cz, žalovaný sdělil, že předmětný e-mail neobdržel a ani žalobce nebo jeho právní zástupce neprokázali jeho odeslání. Žalovaný dále poukázal na § 37 odst. 4 správního řádu, v němž jsou stanoveny podmínky podání ze strany účastníků řízení vůči správnímu orgánu, přičemž prostý e-mail na jakoukoliv adresu pracoviště správního orgánu takovým podáním není. V případě právního zástupce žadatele, který je advokátem, je tomuto uložena povinnost doručovat příslušné materiály cestou datové schránky. Pokud žalobce považoval materiály v předmětném e-mailu, které při seznámení s podklady ani nijak nekonkretizoval, za natolik zásadní pro účely řízení, mohl je doložit opakovaně. V písemné žádosti žalobce bylo uvedeno, že doklady o jeho protiválečných aktivitách zašle jeho právní zástupce prostřednictvím elektronické podatelny, k čemuž však dosud nedošlo. K tvrzení žalobce, že v protokolu o pohovoru s ním vedeném nebyly zaznamenány jeho některé výpovědi, žalovaný sdělil, že žalobce po zpětné kontrole protokol bez námitek podepsal. Žalobcovy námitky tak žalovaný považoval za irelevantní. K žalobcově žádosti, aby si žalovaný obstaral obsah X. žalobce a X., žalovaný sdělil, že řízení ve věci mezinárodní ochrany je řízením zahájeným na žádost konkrétního cizince, který je povinen důkazním břemenem, a pokud mu v tom objektivně nic nebrání, je povinen svá tvrzení doložit. Žalobce požaduje po žalovaném zajistit důkazy o jeho vlastních aktivitách, o kterých má lepší přehled než žalovaný. Žalobce neuvedl žádný důvod, který by mu v tom měl bránit, bylo proto jeho povinností svá tvrzení případně doložit. Žalobce ani jeho zástupce však během celého řízení nedoložili jediný dokument, který by prokazoval údajné protiruské aktivity žalobce na území ČR. Žalovaný nemůže a nebude tuto jejich pasivitu nahrazovat vlastní činností, zejména pokud má za to, že byl řádně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný nevyhověl ani žádosti žalobce o zařazení podrobnějších informací do spisu, neboť má za to, že vzhledem k důvodům žádosti žalobce shromáždil dostatek relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí a z hlediska hospodárnosti řízení je nepovažuje za racionální rozšiřovat.
34. K odůvodnění neudělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu žalovaný uvedl, že žalobce nikdy nebyl členem žádné politické strany, nikdy nekandidoval, nezmínil, že by ve vlasti vykonával jakoukoliv politickou činnost nebo tam měl jakékoliv problémy politického charakteru s ruskými státními orgány nebo tamními bezpečnostními složkami, které by jej vedly k odjezdu z vlasti a k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce uvedl, že vycestoval ze země původu v roce X., neboť nesouhlasil s Putinovou politikou. Činil tak však pouze vnitřně, což vylučuje pravděpodobnost reálného pronásledování.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

35. Neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný odůvodnil tak, že žalobce jako jediný reálný důvod podané žádosti o mezinárodní ochranu označil svou obavu, že by mu zastupitelský úřad Ruska nevydal cestovní doklad nebo jiné doklady a že v ČR by přišel o pobytové oprávnění a musel by se vrátit do vlasti. Tyto obavy žalovaný hodnotil jako absurdní. Žalovaný uvedl, že neexistují žádné objektivní důvody, pro které by se žalobce měl vracet do Ruska a měl tam čelit čemukoliv negativnímu, pokud se k tomu sám nerozhodne, když v ČR má již od roku X. stále platné povolení k trvalému pobytu ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Proti žalobci rovněž není vedeno žádné řízení o jeho vyhoštění ani o vydání k trestnímu stíhání či výkonu trestu v rámci extradičního řízení. Pokud se tedy žalobce sám nerozhodne do Ruska vycestovat, jsou jeho obavy z následků jeho případného návratu naprosto nedůvodné. Žalobce se ani nepokusil si o nový cestovní doklad na zastupitelském úřadu Ruska požádat a jeho tvrzení jsou tak zcela hypotetická a nepodložená. Ani absence národního cestovního dokladu neznamená zánik či odebrání povolení k trvalému pobytu, kdy zákon o pobytu cizinců umožňuje takovým osobám požádat o vydání cizineckého pasu. Žalobce se však o vydání cizineckého pasu nepokusil. Žalobce se snaží zneužít institutu mezinárodní ochrany a obejít příslušné standardní zákonné úpravy s cílem ulehčení si situace, stejně jak má v úmyslu při získání občanství, kdy chce počkat další X., až mu bude X. a podmínky pro získání českého občanství pro něj budou snazší. Žalobce tak zneužil stávající situaci konfliktu, aby vstoupil do řízení ve věci mezinárodní ochrany. Jeho údajné obavy z pronásledování ruskými státními orgány v případě návratu do vlasti, které spojuje s dlouhodobým nesouhlasem s politikou prezidenta Vladimíra Putina, zásadním odporem k probíhající válce na Ukrajině a také aktivním členstvím v X., jsou dle žalovaného pouze účelově uvedenou záminkou. Tomuto závěru svědčí i fakt, že žalobce sám nedoložil na prokázání svých údajných protiruských aktivit naprosto žádné materiály, stejně tak navzdory příslibu neučinil ani jeho právní zástupce. Žalovaný dále konstatoval, že cílem řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany není hypotetické zkoumání situace v případě návratu do vlasti osob, které dlouhodobě pobývají v ČR a nemají v úmyslu se do své vlasti vrátit, a ani k tomu nemohou být nuceny, ale ochrana osob, které reálně čelí riziku nuceného návratu do vlasti a případných problémů. Vedení řízení v případě ostatních osob je nevhodné a zbytečně zatěžující správní i soudní orgány ČR. Výsledek takového řízení nemůže mít naprosto žádný vliv na budoucnost osoby, která v ČR má trvalou formu pobytu, a z tohoto hlediska je tedy naprosto bezpředmětné. Žalovaný proto nepřistoupil k věcnému posouzení žadatelových údajných obav z návratu do vlasti, neboť mu reálně žádný návrat do vlasti nehrozí. Žalovaný konstatoval, že mezinárodní ochranu ve formě azylu lze podle zákona o azylu udělit pouze osobě, která byla v zemi své státní příslušnosti pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, rasu, národnost, pohlaví, náboženství či příslušnost k určité sociální skupině, nebo se takového pronásledování obává v případě svého návratu do země původu.
36. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že neshledal důvod pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný dále neshledal důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu z důvodu zvláštního zřetele hodného, neboť žalobce má od roku X. v ČR povolení k trvalému pobytu, není proti němu vedeno žádné řízení o vyhoštění ani o vydání k trestnímu stíhání či výkonu trestu do Ruska v rámci tzv. extradičního řízení. Pokud se tedy sám ze své vůle nerozhodne do Ruska vycestovat, jsou jakékoliv jeho obavy z následků nedůvodné a jeho žádost o mezinárodní ochranu je nadbytečná a absurdní.

37. Žalovaný neudělení doplňkové ochrany odůvodnil podobným způsobem jako neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu a poukázal na to, že žalobce svá tvrzení ničím nedoložil, přestože uváděl, že tak učiní. Žalovaný opět uvedl, že neexistují žádné objektivní důvody, pro které by se žalobce měl vracet do Ruska a měl tam čelit čemukoliv negativnímu, pokud se k tomu sám nerozhodne, neboť má v ČR povolení k trvalému pobytu, není proti němu zahájeno řízení o vyhoštění ani extradici. Žalovaný konstatoval, že neshledal důvod ani pro udělení dočasné ochrany podle § 14b zákona o azylu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

38. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
39. Soud předně konstatuje, že kvalita žaloby předurčuje do značné míry možnost soudu přezkoumat napadené rozhodnutí. Podání žalobce a jeho zmocněnkyně jsou velmi obtížně srozumitelná, stejně jako jejich přednesy při jednání soudu. Obecné odkazy na zákonná ustanovení a judikaturu nelze považovat za žalobní bod, není zřejmé, jaké vady jsou vytýkány, tyto námitky nelze vypořádat – viz rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, podle kterého je žalobním bodem konkrétní, tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované skutkové tvrzení, doprovázené konkrétní právní argumentací, z něhož plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné.
40. K problematice zastoupení soud konstatuje, že žalobce se primárně domáhal zastupování X. Soud přípisem vysvětlil, že ve smyslu § 35 odst. 5 s. ř. s. musí být splněny následující podmínky: 1. jde o zastupování ve věci mezinárodní ochrany, správního vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení zajištění, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, 2. spolek vznikl na základě zvláštního zákona, 3. k činností spolku, uvedeným ve stanovách, patří poskytování právní pomoci uprchlíkům nebo cizincům, 4. za spolek jedná k tomu pověřený její zaměstnanec nebo člen, 5. zaměstnanec nebo člen, který jedná za spolek, má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie. Soud při prvním jednání konstatoval, že poskytování právní pomoci uprchlíkům nebo cizincům není podle stanov činnost spolku. Soudu byly před druhým jednáním doručeny nové stanovy, soud tedy zkoumal naplnění dalších podmínek podle § 35 odst. 5 s. ř. s. Upozornil přípisem ze dne 21. 3. 2025, že soudu doposud nebylo doloženo, že by paní G. měla vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie. Zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, v § 5 odst. 1 písm. b) přitom v případě studia na vysoké škole v zahraničí vyžaduje, aby bylo takové vzdělání v ČR uznáváno za rovnocenné vzdělání v magisterském studijním programu na vysoké škole v ČR na základě mezinárodní smlouvy, kterou je ČR vázána, anebo pokud takové vzdělání bylo uznáno

podle zvláštního právního předpisu, a současně takové vzdělání musí odpovídat obsahem a rozsahem obecnému vzdělání, které lze získat v magisterském studijním programu v oboru právo na vysoké škole v ČR. Soudu sice byl doložen diplom paní G. o odborné rekvalifikaci na X. a rozhodnutí X., kterým mělo být vzdělání paní G. v ČR uznáno. Soudu však nebylo doručeno Osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v ČR, které tvoří přílohu tohoto rozhodnutí. Soud zároveň vyjádřil své pochybnosti o možnosti uznání vysokoškolského vzdělání v oboru právo X., neboť podle § 89 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, na žádost absolventa zahraniční vysoké školy vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v ČR veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program. X. se přitom zaměřuje na technické, ekonomické, přírodovědné a umělecké obory, přičemž právnické vzdělání na této univerzitě nelze získat. Soud vyzval k doložení Osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v ČR, které tvoří přílohu rozhodnutí X. ze dne X., kterým bylo rozhodnuto o vydání tohoto Osvědčení, případně o vyjádření k uvedeným pochybnostem soudu. Soudce nenaznačil, že by cokoliv bylo paděláno, pouze konstatoval, že rozhodnutí X. neobsahuje přílohu, ze které by bylo zřejmé, jaké vzdělání je paní G. uznáváno, dále byla straně žalující dána možnost se vyjádřit ke skutečnosti, že X. zřejmě neuskutečňuje obsahově obdobný studijní program (právo). Strana žalující požadované dokumenty nepředložila.

41. Za X. měla jednat paní G., soudce však umožnil vystupovat při jednání z titulu obecné zmocněnkyně žalobce. K výslovnému dotazu soudu paní G. uvedla, že pokud by soud připustil zastupování X., za X. by při jednání soudu vystupovala také právě paní G.
42. Volba zástupce pro řízení o žalobě ve správním soudnictví je zásadně v dispozici účastníka řízení, a to v mezích § 35 s. ř. s. Zákon tedy ponechává především na účastníkovi, aby nesl odpovědnost za výběr svého zástupce (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2014, č. j. 2 Afs 104/2013-43). Zásah do práva svobodně si zvolit svého zástupce ze strany správního soudu je přípustný pouze v případech výslovně uvedených v § 35 odst. 8 s. ř. s., tedy 1) není-li zvolený zmocněnec zřejmě způsobilý k řádnému zastupování, nebo 2) obecný zmocněnec zastupuje v různých věcech opětovně. Je-li nezpůsobilost obecného zmocněnce k zastupování zřejmá, tedy přesahuje-li určitou zjevnou míru, je soud povinen v zájmu ochrany zájmů účastníka zasáhnout a takového obecného zmocněnce z jeho zastupování vyloučit. Zřejmá nezpůsobilost k řádnému zastupování bude dána vždy, pokud obecný zmocněnec není schopen vykonávat procesní práva a plnit procesní povinnosti v řízení (zejména není schopen bezvadně činit procesní úkony) ani s pomocí soudu, jenž mu k překonání obtíží opakovaně poskytuje potřebná poučení.
43. Soud shledal, že zmocněnkyně se zjevně zcela neorientuje v českém právu, nicméně alespoň rámcově lze seznat, kam námitkami směřuje, nejde tedy o případ, kdy zmocněnec je zjevně nezpůsobilý k řádnému zastupování. Žalobce byl nadto po celou dobu obou soudních jednání přítomen, se způsobem vystupování a argumentací své zmocněnkyně před soudem zjevně souhlasil, sám též aktivně vystupoval (na rozdíl od případu řešeného Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 2 Afs 104/2013-43). Soud vzal též v potaz, že lhůta pro rozšíření žalobních bodů již uplynula před nařízením soudního jednání, kde zmocněnkyně žalobce zastupovala, také že požadované dokumenty byly nakonec soudu předloženy. Soud tedy shledal, že k ochraně práv žalobce nebylo nutné vyloučit zastoupení žalobce jím zvolenou zmocněnkyní.

44. Soud dále upozorňuje, že rozšiřovat žalobu o nové žalobní body je možné jen ve lhůtě pro podání žaloby (tj. zde do 14. 8. 2024, v souladu s § 32 odst. 1 zákona o azylu, ve znění do 30. 6. 2023), v souladu s § 71 odst. 2 s. ř. s., nejde-li o nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva (§ 32 odst. 9 zákona o azylu).
45. Žalobce ve své žalobě namítal nesprávné posouzení své žádosti, kdy žalovaný dle jeho názoru nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, nevycházel žalobci dle možností vstříc a nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Uvedl, že během řízení aktivně podával doplnění ke své žádosti, resp. informace a důkazy, a to jak formou pohovorů, tak i v podobě listin, žalovaný však k těmto informacím a tvrzením nepřikládal větší váhu.
46. Z žaloby vyplývá, že námitky vůči nezohlednění důkazů žalobce směřují jednak k tomu, že se určitá jeho podání neměla stát součástí správního spisu, a zároveň si měl žalovaný navrhované důkazy (stránka na platformě X. a stránka X.) opatřit sám a nepožadovat po žalobci, aby je správnímu orgánu předložil.
47. Co se týká nedoplnění jím nebo jeho advokátem zaslaných podkladů do správního spisu, soud neshledal tyto námitky důvodnými, neboť žalobce žádným způsobem nedoložil jejich zaslání správnímu orgánu. Součástí správního spisu není podání žalobce, které měl dle svého tvrzení učinit dne 31. 10. 2022 prostřednictvím e-mailu na adresu oampzast@mvcz.cz. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sdělil, že předmětný e-mail neobdržel. Žalobce ani ve své žalobě ničím neprokazuje, že byl předmětný e-mail alespoň odeslán. Odkazuje-li žalobce na e-mail svého advokáta, v němž je uvedeno, že součástí správního spisu není příloha jeho žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 16. 12. 2022, soud uvádí, že žalobce ani v rámci řízení u soudu nedoložil, že by ze strany jeho advokáta byly jakékoli další podklady žalovanému zaslány. Námitky žalobce o tom, že žalovaný pochybil, když neučinil součástí správního spisu jím předložené důkazy, tedy soud neshledal důvodnými, neboť jejich zaslání žalovanému nijak nedoložil.
48. Soud zdůrazňuje, že tvrzení žalobce, že část správního spisu byla ukradena, nenásvědčuje vůbec nic. Správní orgán ani soud pak není zodpovědný za postup zástupce, kterého si žalobce zvolí. Pokud žalobce má za to, že jej advokát nesprávně zastupoval a nezaslal správnímu orgánu důležité materiály, měl to primárně řešit s ním (případně stížností na Českou advokátní komoru). Pokud by advokát nepostupoval dle pokynů žalobce, nejde to k tíži správního orgánu. Soud dodává, že žalobce měl možnost případná pochybení svého zástupce napravit, nezohledněné materiály mohl zaslat soudu již se žalobou, případně později na opakované výzvy soudu (první ze dne 4. 12. 2024, druhá ze dne 18. 2. 2025), konečně žalobce byl opětovně vyzván k doložení těchto důkazů i při jednání dne 27. 2. 2025. Žalobce byl výslovně opakovaně požádán o zaslání navrhovaných důkazů (fotografií, stránek X.) před jednáním soudu, aby jednání mohlo být řádně připraveno. Přesto žalobce tyto materiály zaslal soudu datovou schránkou v den nařízeného jednání dne 22. 5. 2025, v 9:01 hod, když jednání soudu přesně v tento čas bylo zahájeno, zároveň žalobce zaslané materiály nepřinesl k jednání. Pokud se soudce ptal na vysvětlení, strana žalující odvětila, že je jejich právem důkazy dodávat až do vyhlášení rozsudku. Tyto otevřeně obstrukční postupy žalobce pak relativizují i jeho tvrzenou snahu o maximální spolupráci se správním orgánem v průběhu správního řízení, kdy veškerých pochybení se měly dopustit výlučně jiné osoby (pracovníci žalovaného či jeho advokát).

49. Obvinění žalobce, že se jeho advokát spojil s žalovaným a domlouvali výsledek správního řízení, není naprosto ničím podloženo. Soud v této souvislosti neshledal důvod, aby do věci zapojil Bezpečnostní informační služby. Ze spisového materiálu soudu je zjevné, že žalobce není schopen vždy adekvátně vyhodnotit situaci (o svoji bezpečnost se obával i z důvodu přítomnosti tlumočníka při soudním jednání, žalobcova interpretace dění v soudní síni je v mnoha aspektech odtržená od reality, viz četné stížnosti žalobce, které nebyly shledány důvodnými ani ze strany vedení Městského soudu v Praze, ani ze strany Odboru dohledu a kárné agendy Ministerstva spravedlnosti). Soud dále vysvětlil žalobci, že pokud je přesvědčený o trestné činnosti pracovníků Ministerstva vnitra, tlumočníka, či soudce, může to řešit s příslušnými trestními orgány. V tomto řízení soud neprojednává ani neurčité požadavky na náhradu škody, z podání žalobce není zřejmé, jakým jednáním a v jaké výši škoda vznikla, ani po kom je požadována, s těmito nároky je třeba se obrátit primárně na civilní soudy (případně příslušná ministerstva).
50. K opakovanému odkazu žalobce na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 4. 2023, č. j. 62 Az 27/2021-178, kterým žalobce chce poukázat na to, že žalovaný pravidelně neučiní součástí spisu žadateli předložené dokumenty, soud neshledal, že by tento rozsudek tvrzení žalobce potvrzoval. V uvedeném rozsudku žalobkyně namítala, že měly být ze správního spisu odstraněny či zcizeny dokumenty, které do nich založila. Krajský soud poznamenal, že ve správním spise ověřil, že takové dokumenty nejsou součástí správního spisu a součástí spisu není ani záznam o tom, že je žalobkyně měla doložit. Soud se podrobněji s těmito námitkami nezabýval, neboť neexistence těchto dokumentů neměla v řízení vliv na rozhodnutí o žalobách. Poukazuje-li žalobce na to, že tento rozsudek potvrzuje, že žalovaný záměrně nezakládá do spisu předložené důkazy, toto z rozsudku rozhodně neplyne. Ani v případě řešeném Krajským soudem v Ostravě nebylo potvrzené, že žadatelka dokumenty žalovanému předložila, přičemž Krajský soud v Ostravě se touto námitkou podrobněji nezabýval.
51. Při jednání žalobce poukazoval na pokusy se nabourat do jeho e-mailového účtu (X.), uvedl, že v X. byly zlikvidovány všechny informace, které posílal, nefungovala mu ani ochrana na starém telefonu. Také se mu někdo naboural do telefonu. Z časové souvislosti dovozuje, že žalovaný poskytuje informace ruským tajným službám.
52. K důkazu předloženým žalobcem při jednání – printscreen odeslané pošty X. žalobce k prokázání, že rozhodné písemnosti v odeslané poště nejsou, soud konstatuje, že odeslání důkazů žalovanému taková listina neprokazuje. Obdobně soud nic podstatného nezjistil z printscreenu s vymazanou poštou X. žalobce. Soud nic podstatného nezjistil ani z listin, které měly prokazovat pokusy o nabourání účtu žalobce. Soud konstatuje, že tyto listiny neprokazují azylově relevantní činnost žalobce ani jeho pronásledování. K dotazu soudu žalobce při jednání dne 27. 2. 2025 uvedl, že nabourání do e-mailové schránky s policií neřešil, že nevěděl, že se na policii může obrátit. V této souvislosti lze poukázat na skutkové podstaty trestného činu neoprávněný přístup k počítačovému systému a neoprávněný zásah do počítačového systému nebo nosiči informací (§ 230 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů) a porušení tajemství dopravovaných zpráv (§ 182 téhož zákona). Žalobce se tudíž mohl obrátit na policii, tuto možnost má i v současné době, pokud útoky stále trvají. Soud v rámci projednání této žaloby nemůže prošetřovat trestnou činnost.
53. Soud provedl k důkazu (ze systému Lotus) fotografie zaslané soudu v den jednání (22. 5. 2025), šlo o fotografie z protiruských demonstrací konaných v Praze v roce X., na několika

fotografiích je zobrazen žalobce. Dále byl v přílohách podání žalobce 2 x screenshot stránek X., které prokazuje, že žalobce je administrátorem těchto stránek, datová schránka X. prokazující, že žalobce je jejím členem. Z těchto důkazů vyplývá, že žalobce je aktivním odpůrcem ruského režimu.

54. K dotazu soudu po doplněném dokazování, čeho se žalobce obává, pokud mu nebude udělena mezinárodní ochrana, žalobce poukázal opětovně na konflikt s pracovníky ruské ambasády a uvedl, že jsou ruskými tajnými službami napadány jeho projevy na síti. S mezinárodní ochranou by nebyl podřízen Ruské federaci, nemusel by žádat dokumenty z Ruska (výpis z rejstříku trestů), mohl by se oženit. V souvislosti s fotografiemi doplnil, že prokazují, že žalovaný tyto fotografie nezohlednil, někde je nechal asi ležet. Fotografie mohou vyvolat zlobu Putinovi administrativy, nemohl by pak získat pas, nemůže bez pasu spolupracovat s X., cestovní doklad nutně potřebuje.
55. V návaznosti na takto doplněné dokazování soud posuzoval, zda zjištěné skutečnosti mohou vést k odlišnému závěru ohledně nesplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, k němuž dospěl žalovaný v předchozím správním řízení.
56. Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 5. 9. 2012, ve věci Y a Z, C-71/11 a C-99/11, vysvětlil, co je potřeba posoudit, aby bylo možné zjistit, zda má žadatel odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu čl. 2 písm. c) původní kvalifikační směrnice. Soudní dvůr konstatoval, že v systému směrnice se příslušné orgány snaží zjistit, zda prokázané okolnosti představují či nikoli takovou hrozbu, že by se dotyčná osoba mohla **s ohledem na svou osobní situaci oprávněně obávat, že bude skutečně vystavena aktům pronásledování**. Toto posouzení velikosti nebezpečí, které musí být v každém případě prováděno s opatrností a opatrností, je založeno pouze **na konkrétním zhodnocení skutečností a okolností** v souladu s pravidly uvedenými zejména v článku 4 směrnice.
57. Komentářová literatura odkazuje na rozsudek německého Spolkového správního soudu, dle něhož je obava z pronásledování opodstatněná, pokud cizinci **vzhledem k jeho individuální situaci skutečně hrozí**, tj. se značnou pravděpodobností reálně hrozí, pronásledování ve smyslu čl. 2 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), z důvodu okolností panujících v jeho zemi původu. Tentýž standard je uplatňován i Nejvyšším soudem Spojeného království, dle něhož je obava opodstatněná, pokud existuje skutečné a podstatné riziko nebo přiměřená míra pravděpodobnosti pronásledování z důvodu uvedeného v úmluvě [srov. Dörig, Asylum Qualification Directive 2011/95/EU. In Thym, D., Hailbronner, K. (eds.). EU Immigration and Asylum Law. 3. vyd. Mnichov: C.-H, Beck, 2022, s. 1240-1241].

58. Soud uvádí, že není správné paušální vyjádření žalovaného, že žádost žalobce nemusí být meritorně posuzována v případě, kdy žadatel má v ČR povolení k trvalému pobytu, a vycestování mu tudíž nehrozí. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 11. 2021, č. j. 3 Azs 241/2020-40, dospěl k závěru, že „[o]kolnost, že žadatel o mezinárodní ochranu disponuje na území České republiky povolením k trvalému pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (či jinou formou dlouhodobého pobytového oprávnění), nezabývá žalovaného povinností žádost řádně a ve všech aspektech posoudit a nebrání ani případnému udělení některé z forem mezinárodní ochrany, shledá-li žalovaný pro takový postup důvody.“ Nelze však přehlédnout okolnosti odkazovaného případu, kdy těžištěm azylového příběhu stěžovatelky byly obavy z následků vykonstruovaných procesů, které vůči ní v Rusku již probíhaly a nadále mohou probíhat. Tyto skutečnosti se významně liší od situace žalobce, kterému nucené vycestování do Ruska nehrozí, žádné trestní ani jiné řízení s jeho osobou v Ruské federaci vedeno není.
59. V souladu s rozsudkem Soudního dvora Y a Z musí správní orgány i soud při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany zohlednit všechny individuální okolnosti pro posouzení otázky, zda je strach konkrétního žadatele z pronásledování odůvodněný. Mezinárodní ochrana má být udělena těm osobám, které ji skutečně potřebují. Nelze tedy při posuzování žádosti zcela ignorovat skutečnost, že žadatel má na území ČR povolení k trvalému pobytu a vycestování mu v současné době nehrozí. Dle názoru soudu se jedná o jednu z okolností, které správní orgán také zohlední při posouzení žádosti a vyhodnocení, zda jsou obavy žadatele opodstatněné. Soud má za to, že by posuzování žádosti žadatele, jemuž vycestování nehrozí, optikou, co by se mu mohlo stát, pokud by jednou eventuálně vycestoval, nebylo v souladu se smyslem mezinárodní ochrany, neboť tato má být udělena osobám, kterým pronásledování hrozí s přiměřenou pravděpodobností. Soud tedy při hodnocení otázky, zda žalobce je pronásledován, či má odůvodněný strach z pronásledování, přihlédl také ke skutečnosti, že žalobce má povolení k trvalému pobytu a vycestovat do země svého původu nemusí.
60. Co se týká pronásledování žalobce za uplatňování politických práv a svobod, soud musí konstatovat, že žalobce nedoložil, že by byl za uplatňování svých politických práv a svobod pronásledován. Za prokázané soud považuje to, že žalobce svá politická práva a svobody uplatňuje. Svá tvrzení, že je za toto uplatňování práv a svobod pronásledován, však žádným způsobem nedokládá.
61. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57 „[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“ Zároveň je pro hodnocení azylového příběhu žalobce stěžejní čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice, který stanoví: „Uplatňují-li členské státy zásadu, podle které je povinností žadatele, aby žádost o mezinárodní ochranu zdůvodnil, a nejsou-li jednotlivá prohlášení žadatele doložena písemnými nebo jinými doklady, nevyžadují tato prohlášení důkazy při splnění těchto podmínek: a) žadatel vynaložil skutečné úsilí, aby svou žádost odůvodnil; b) žadatel předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici, a podal uspokojivé vysvětlení ohledně jiných chybějících náležitostí; c) prohlášení žadatele byla shledána souvislými a hodnověrnými a nejsou v rozporu s dostupnými zvláštními i obecnými informacemi o případu žadatele; žadatel požádal o mezinárodní ochranu v nejkratší možné době, ledaže může prokázat dobrý důvod, proč tak neučinil, a dále e) byla zjištěna celková hodnověrnost žadatele.“ ČR

přítom v § 10 odst. 2 písm. l) zákona o azylu stanoví povinnost žadatele poskytnout údaje o důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Přestože uvedené ustanovení kvalifikační směrnice nebylo výslovně transponováno do českého zákona o azylu, není s ním v rozporu, přičemž bylo toto hodnocení věrohodnosti opakovaně aplikované správními soudy (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2023, č. j. 2 Azs 163/2023-32, rozsudek ze dne 24. 2. 2023, č. j. 4 Azs 30/2023-24 nebo rozsudek ze dne 9. 8. 2021, č. j. 6 Azs 63/2021-42).

62. Žalobce zároveň ve svém podání ze dne 24. 11. 2024 odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70. Z uvedeného rozsudku plyne, že pokud nelze určité tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu doložit, ale ani vyvrátit listinnými či jinými důkazy a žadatel splní podmínky uvedené v čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice, správní orgán je povinen z takového tvrzení vycházet. Soud však musí konstatovat, že žalobce podmínky uvedené v čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice nesplnil. Závěry výše citovaného rozsudku č. j. 6 Azs 235/2004-57 musí být vykládány v kontextu s čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice, přičemž žadatel o udělení mezinárodní ochrany kromě své věrohodné výpovědi má doložit písemné nebo jiné důkazy, případně podat uspokojivé vysvětlení ohledně chybějících náležitostí. V případě, že podá uspokojivé vysvětlení ohledně chybějících náležitostí, je postačující jeho věrohodná výpověď. V opačném případě věrohodná výpověď postačující není.
63. Řízení ve věci mezinárodní ochrany se obecně vyznačuje tím, že správní orgány rozhodují v důkazní nouzi, neboť nelze očekávat, aby pronásledovatel vydal jakékoliv potvrzení o tom, že žadatele o mezinárodní ochranu pronásleduje, nelze vést šetření na místě a vyšetřovat jednotlivé incidenty pronásledování. Situace žalobce je však odlišná od těchto případů, neboť k jemu tvrzenému pronásledování má docházet na území ČR. Z vyjádření žalobce však nevyplývalo, že by se proti těmto incidentům jakkoliv bránil a nahlásil je například Policii ČR, která by případné útoky na jeho osobu mohla vyšetřit a tyto útoky potvrdit. Žalobce tedy má možnost svá tvrzení o pronásledování prokázat jiným způsobem, než svojí věrohodnou výpovědí, a lze po něm požadovat předložení relevantních důkazů. Soud dodává, že i v případech pronásledování, k němuž dochází v zemi původu, je obecně vyžadováno vyhledání ochrany v zemi původu. Žalobce tedy nedoložil, že by byl pronásledován z důvodu uplatňování svých politických práv a svobod, přičemž za daných okolností nelze vycházet pouze z jeho tvrzení, že je pronásledován. Soud tak neshledal důvod pro odchýlení se od hodnocení žalovaného, dle něhož žalobce nesplnil podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu.
64. Pokud jde o posouzení otázky, zda žalobce má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, je nutno zohlednit povolení k trvalému pobytu žalobce na území ČR, kdy mu vycestování do země původu nehrozí a ani nic nenasvědčuje tomu, že by se to mohlo změnit.
65. Žalobce během správního i soudního řízení uváděl, že se obává, že by mu na Velvyslanectví Ruské federace v Praze odmítli vydat cestovní doklad nebo jiné dokumenty, jako např. výpis z rejstříku trestů. Zároveň v rámci pohovoru ke své žádosti uvedl, že má obavu, že potřebné doklady z Ruské federace nedostane a bude se muset vrátit do vlasti. Ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí žalobce uvedl, že do protokolu o pohovoru nebylo doplněno, že lidé, kteří seděli s žalobcem v autě v X. a představili se jako zaměstnanci ruského velvyslanectví, mu oznámili, že jeho jednání (sbírka pro Ukrajinu) bylo považováno za vlastizradu a v zemi původu mu tudíž hrozí 20 let vězení. Žalovaný

k těmto obavám uvedl, že o vydání cestovního dokladu ruské velvyslanectví ani nepožádal, přičemž v případě, že by mu odmítlo cestovní doklad vydat, mohl by požádat o vydání cizineckého pasu podle § 113 zákona o pobytu cizinců. Co se týká obav z návratu žalobce do Ruska z důvodu, že mu nebude vydán nový cestovní doklad ruským velvyslanectvím, žalovaný uvedl, že pozbytí platného cestovního dokladu není důvodem pro zrušení povolení k pobytu žalobce, a žalobci tedy návrat do země původu nehrozí, pokud se sám nerozhodne vycestovat do Ruské federace. Na obavy žalobce ohledně hrozby vězení v zemi původu žalovaný přímo nereagoval, z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že žalovaný považoval za zásadní to, že doposud nedošlo k vydání k trestnímu stíhání či k zahájení extradičního řízení.

66. Soud neshledal důvod pro odchýlení se od závěrů žalovaného v napadeném rozhodnutí. Jde-li o obavy žalobce, že by nezískal cestovní doklad a musel by vycestovat do země původu, tyto obavy jsou hypotetické, neboť žalobce ani nezkusil o vydání cestovního dokladu na ruském velvyslanectví požádat. Sám žalobce uvedl, že mu bylo ze strany žalovaného doporučeno, aby požádal o vydání cizineckého pasu, prokáže-li, že cestovní doklad nemůže získat prostřednictvím zastupitelského úřadu země svého původu. Žalobce o mezinárodní ochranu dle svých slov žádat ani nechtěl, byl pouze nesprávně informován svým advokátem o tom, že mu vydání cizineckého pasu nepomůže a že se tento vydává pouze na krátkou dobu. Žalobce však může podle § 113 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců požádat o vydání cizineckého pasu na 10 let. Soud tudíž neshledal, že by obavy žalobce, že mu ruské velvyslanectví nevydá doklad, odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany formou azylu. Obdobně má soud za to, že i tvrzení žalobce, že mu ruské velvyslanectví nevydá výpis z rejstříku trestů, zůstalo nepodložené, neboť žalobce o vydání výpisu z rejstříku trestů velvyslanectví nepožádal. Soud tak neshledal, že by obavy žalobce, že by mu ruské velvyslanectví nevydalo výpis z rejstříku trestů, odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany formou azylu.
67. Soud doplňuje, že podle čl. 2 písm. d) kvalifikační směrnice je uprchlíkem „*státní příslušník třetí země, který se v důsledku oprávněných obav před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů nachází mimo zemi své státní příslušnosti a je neschopen přijmout, nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu dotyčné země*“. Uprchlíkem je tedy také osoba, která odmítá ochranu země svého původu v důsledku oprávněných obav z pronásledování. V první řadě soud uvádí, že žalobce neuvedl, že by se odmítal na ruské velvyslanectví dostavit a požádat o vydání cestovního dokladu, případně o vydání výpisu z rejstříku trestů. V souvislosti se svými obavami pouze uvedl, že má za to, že mu tyto doklady nebudou vydány. Tyto své obavy založil na tom, že se v tomto směru měli vyjádřit pracovníci velvyslanectví v rámci incidentu, k němuž mělo dojít v X. Jak soud uvedl výše, tento incident žalobce pouze popsal v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany. Incident nenahlásil Policii ČR ani jiným způsobem neřešil. Soud tudíž neshledal za prokázané, že k uvedenému incidentu došlo a že se jednalo o prohlášení pracovníků ruského velvyslanectví. Tento incident měly prošetřit orgány činné v trestním řízení v ČR, přičemž soudu nenáleží nahrazovat jejich činnost.
68. K tomuto lze dodat, že i popis žalobce těchto událostí vzbuzuje pochybnosti. Žalobce měl jako X. zcela náhodně vézt pracovníky ruského velvyslanectví. Soud konstatuje, že popis této události v žalobě je diametrálně odlišný od popisu při pohovoru dne 20. 10. 2022, kde žalobce uvedl, že v X. odvážel nějaké dva muže, všimli si sbírky pomoci Ukrajině, žalobce

se ptali, zda je Ukrajinec, řekl, že je Rus. Poté vyplynulo, že se jedná o pracovníky ruské ambasády v Praze. V e-mailu Mgr. Čížinského ze dne 11. 7. 2023 je ke znění protokolu uvedeno, že do protokolu se nepropsalo to „že lidé, kteří seděli v autě v X. a představili se jako zaměstnanci ruského velvyslanectví, mi oznámili, že mé jednání bylo považováno za vlastizradu, a podle tohoto článku mi hrozí 20 let vězení. A že teď mi na ruské ambasádě nevydají nový pas.“ V žalobě pak žalobce popisuje agresi a fyzické násilí (lámání rukou, výhrůžky a nadávky), tyto rozpory nebyl schopný k dotazu soudu vysvětlit, odkazoval na rady svého advokáta.

69. Soud tedy neshledal, že by na základě aktuální situace, kdy k vyšetření incidentu nedošlo a žalobce se ani nedostavil na ruské velvyslanectví za účelem získání příslušných dokumentů, mohl považovat za prokázané, že žalobce nemůže cestovní doklad a výpis z rejstříku trestů získat prostřednictvím ruského velvyslanectví, bez nutnosti jeho vycestování z území ČR.
70. Zároveň má soud za to, že i svá tvrzení o nemožnosti získat cestovní doklad či jiné dokumenty od Velvyslanectví Ruské federace v ČR může žalobce doložit v případě, že o vydání těchto dokumentů požádá. Žalobce o vydání těchto dokumentů ani nepožádal a pouze předpokládá, že s jejich vydáním bude mít problémy z důvodu sdělení osob, které mu tvrdily, že jsou zaměstnanci zastupitelského úřadu Ruské federace. Mezinárodní ochrana přitom nastupuje až poté, kdy státní ochrana selže, tedy když pronásledovaná osoba není schopna ochranu své země přijmout nebo ji odmítá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 1 Azs 12/2005-56). Žalobce přitom doposud nedoložil takové skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mu země jeho původu bránila v získání cestovního dokladu či jiného dokumentu. Žalobce ani neprokázal dostatečné důvody, které by jakkoliv opodstatňovaly jeho odmítání požádání o poskytnutí těchto dokumentů ze strany země původu. Soud souhlasí s hodnocením žalovaného, že obavy žalobce jsou v tomto směru hypotetické a nepodložené.
71. Žalobce v rámci ústního jednání dne 22. 5. 2025 dále uvedl, že bez cestovního dokladu nemůže na území ČR uzavřít manželství. Soud podotýká, že žalobce mohl po celou dobu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, včetně řízení o jeho žalobě, uzavřít manželství. Dle § 16 odst. 9 zákona č. 301/2000 Sb., o matrikách, jménu a příjmení a o změně některých souvisejících zákonů, v případech hodných zvláštního zřetele, zejména u osoby, která žádá o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany, může matriční úřad připustit nahrazení dokladů uvedených v odstavcích 1, 2 a 3 čestným prohlášením rodičů, nebo jednoho z nich. Žalobce tudíž má již X. roku stejnou možnost uzavřít manželství, jakou by měl v případě udělené mezinárodní ochrany. I v souvislosti s dokumenty potřebnými k uzavření manželství soud podotýká, že žalobce se o získání těchto dokumentů od ruského velvyslanectví ani nepokusil.
72. K tvrzení žalobce, že mu hrozí 20 let vězení za vlastizradu, což mu měli sdělit pracovníci ruského velvyslanectví, soud opět uvádí, že mu toto mělo být sděleno v rámci incidentu, který žalobce popsal v rámci provedeného pohovoru, nijak ho však nedokládá a nenahlásil ho ani na policii, která se mohla tímto incidentem zabývat, a případně se vyjádřit k tomu, zda k němu došlo a zda se skutečně jednalo o pracovníky ruského velvyslanectví, kteří měli s žalobcem hovořit. Vyjádření žalobce ohledně trestního stíhání v zemi původu (strana 3 žaloby) je zcela nejasné, pokud byl žalobce při jednání soudu na toto tvrzené trestní stíhání dotazován, upřesnil, že měl na mysli stíhání zde v ČR, nikoliv v Ruské federaci.

73. Soud dále uvádí, že námitky žalobce týkající se humanitárního azylu byly zcela obecné, bez uvedení konkrétních skutečností, pro které by žalobce měl za to, že mu azyl podle § 14 zákona o azylu měl náležet. Soud takové důvody neshledal a souhlasí se závěrem žalovaného, že v případě žalobce nejsou důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu.
74. Obdobně je i námitka týkající se doplňkové ochrany zcela obecná bez jakéhokoli upřesnění, jaká vážná újma žalobci hrozí. Soud uvádí, že i v tomto ohledu přihlédl k tomu, že žalobce neprokázal, že by o jeho osobu měly ruské orgány zájem, přičemž s ohledem na okolnosti případu po něm lze požadovat, aby svá tvrzení doložil i jinak, než svou výpovědí. I v této souvislosti je nutné zohlednit, že žalobce má v ČR uděleno povolení k trvalému pobytu a nehrozí, že by žalobce byl vrácen do země původu. Soud tak neshledal, že by v případě žalobce existovalo skutečné nebezpečí vážné újmy.
75. Soud uzavírá, že žalovaný přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, přičemž mohl hodnotit pouze ty důkazy, které měl ve své dispozici a které mu žalobce předložil. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobce rozhodně musí mít lepší přehled o svých vlastních aktivitách než správní orgán, aby je mohl doložit, žádá-li o udělení mezinárodní ochrany. Obdobně má žalobce lepší přístup ke zdrojům informací o organizaci X. Žalovaný nemohl žalobce hodnotit podrobněji, pokud tento nedoložil podklady týkající se jeho politických aktivit. Žalovaný nepochybil, pokud při posuzování žádosti žalobce nevycházel pouze z jeho výpovědi, neboť s ohledem na čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice žalobce nepodal uspokojivé vysvětlení ohledně chybějících náležitostí své žádosti. Žalobci nic nebránilo v tom, aby své politické aktivity doložil již žalovanému. Jelikož nepodal uspokojivé vysvětlení ohledně chybějících náležitostí, nebyla jeho výpověď v řízení před žalovaným pro uznání jeho aktivit postačující. Tvrzení, že žalovanému důkazy předložil, zůstal neprokázané. Soud tak neshledal pochybení v postupu žalovaného, pokud nepovažoval výpověď žalobce za dostatečnou k prokázání jeho aktivit.
76. Dle názoru soudu nicméně postup žalobce nevykazuje žádné znaky zneužití řízení ve věci mezinárodní ochrany. Je zřejmé, že žalobce se obává, že mu budou ruské úřady s ohledem na jeho názory bránit v získání dokumentů vydávaných Ruskou federací, přičemž na základě doporučení svého advokáta za účelem řešení své situace požádal o udělení mezinárodní ochrany. Soud sice neshledal tyto obavy za postačující pro udělení mezinárodní ochrany, nepovažuje však žádost žalobce za účelovou.
77. Obdobně žalovaný uvádí, že žalobce absurdně žádá o udělení mezinárodní ochrany, když má povolení k trvalému pobytu. Obecně se však považuje žádost o udělení mezinárodní ochrany za účelovou, podá-li ji žadatel až po pozbytí oprávnění k pobytu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2024, č. j. 5 Azs 146/2024-23, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2024, č. j. 5 Azs 306/2023-51, a ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 27/2019-52). Žalobci nemuselo být zřejmé, ve kterém okamžiku má o mezinárodní ochranu požádat, a učinil tak ve chvíli, kdy měl obavy, že by na území musel pobývat bez cestovního dokladu a že by tato okolnost mohla mít vliv na

oprávněnost jeho dalšího pobytu na území. Zároveň (na rozdíl od povolení k dlouhodobému pobytu) žalobci povolení k trvalému pobytu nezaniklo podáním žádosti o mezinárodní ochranu, je tedy pochopitelné, že nemusel z důvodu obav o pozbytí svého oprávnění k pobytu vyčkávat s podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Za současné situace nicméně nelze dospět k závěru, že by žalobce splňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

78. Jde-li o tvrzený incident žalobce s pracovníky ruského velvyslanectví, případně o napadání jeho e-mailového účtu, udělení mezinárodní ochrany nezabrání dalším podobným případným incidentům. Žalobce musí tyto incidenty řešit s orgány činnými v trestním řízení, tj. s Policií ČR. Udělením mezinárodní ochrany ani nedojde ke změně jeho jména a příjmení, jak žalobce naznačil v rámci druhého jednání ve věci dne 22. 5. 2025. Podle § 72 odst. 5 zákona o matrikách lze fyzické osobě, která není občanem, povolit změnu jména nebo příjmení, má-li povolený trvalý pobyt na území nebo jí byl udělen azyl nebo doplňková ochrana podle zákona o azylu. Žalobce tudíž s uděleným povolením k trvalému pobytu má stejné podmínky pro změnu jména a příjmení, jaké by měl v případě udělené mezinárodní ochrany.
79. Soud zároveň neshledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaný neuvedl v dostatečné míře důvody svého výroku ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Z napadeného rozhodnutí je jednoznačné, jak žalovaný jednotlivé podklady hodnotil a jakými úvahami se při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů řídil.
80. K přesvědčení strany žalující o nesprávnosti vyznačení právní moci na napadené rozhodnutí, když byla podána žaloba, jde o námitku opožděnou, vznesenou po lhůtě (při jednání soudu dne 27. 2. 2025). Soud dodává, že zmocněnkyně neporozuměla základním principům soudního přezkumu. Soudce žalobu projednal jako včasnou, nebylo žádného sporu o doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Zmocněnkyně se mylí, pokud je přesvědčena, že právní moc neměla být vůbec na napadeném rozhodnutí vyznačena a že je to bez dalšího vada způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nejde o případ, kdy prvostupňové správní rozhodnutí ve správním řízení je napadeno odvoláním jakožto řádným opravným prostředkem (a nenabývá proto právní moci). K této problematice soud neprováděl navrhané důkazy (další rozhodnutí žalovaného, kde byla také vyznačena právní moc, ač žadatelé o udělení mezinárodní ochrany podaly žaloby).
81. Při jednání soudu bylo též namítáno, že plná moc Mgr. Čížinskému nebyla úředně ověřena, jde o námitku po lhůtě. Lze dodat, že ve správním řízení nebylo sporu o zastoupení žalobce. Žalobce sám uvedl, že plnou moc pro Mgr. Čížinského podepsal, ověření podpisu žalobce nebylo nutné. Žalobce s tímto advokátem v průběhu řízení komunikoval, zasílal mu maily, i při jednání soudu žalobce o Mgr. Čížinském hovořil jako o svém (bývalém) zástupci, žádné pochybnosti o zastoupení nevznikly. Též je v soudním spise odvolání plné moci Mgr. Čížinskému (čl. 22), i tato listina potvrzuje, že žalobce Mgr. Čížinskému skutečně plnou moc dříve udělil. Lze dodat, že soudce žádné listiny ve správním ani soudním spisu nefalšoval. Pokud žalobce namítá, že soudce „odněkud vytáhl“ plnou moc, pak to bylo ze správního spisu, čl. 18. Namítané pochybení při číslování spisu nebylo dohledáno ani u spisu správního (čl. 17 pohovor s žadatelem, čl. 18 plná moc, čl. 19 žádost o povolení opuštění bytového střediska), ani u spisu soudního.
82. Soud dále neshledal důvod pro vyžádání si zvukového záznamu z pohovoru dne 20. 10. 2022 od žalovaného, neboť tento záznam by nemohl zhojit nedoložení relevantních

podkladů ze strany žalobce. Soud neshledal, že by byl sled otázek v rámci provedeného pohovoru dne 20. 10. 2022 nelogický. Zároveň žalobce protokol o pohovoru na každé straně podepsal. Pohovor byl na žádost žalobce proveden v českém jazyce. Z protokolu o provedeném pohovoru vyplývá, že žalobce využil svého práva celý pohovor překontrolovat, přičemž neměl žádné námitky k zápisu a protokol si vyfotil svým mobilním telefonem. Žalobce v rámci tohoto pohovoru uvedl, že žalovanému doloží přesné termíny akcí, kterých se zúčastnil a také fotografie, které jeho účast potvrzují. Žalovaný mu stanovil lhůtu 10 dní k tomuto doložení. Součástí spisu žádné takové doplnění není, avšak žalobce ani neprokazuje, že by toto doplnění učinil. Žalobce až s výrazným časovým odstupem dne 11. 7. 2023 začal průběh pohovoru a skutečnosti, které měl dle protokolu provést, zpochybňovat. Při jednání soudu bylo žalovaným potvrzeno, že zvukový záznam nebyl pořizován, tento postup je v souladu s § 23 odst. 1 zákona o azylu, žalobce netvrdil, že by před pohovorem o pořizení zvukového záznamu požádal.

83. Soud dodává, že podání ze dne 15. 2. 2025 (podepsané A. K., žalobce však nepodepsal plnou moc) hodnotí jako obtížně srozumitelné, není zřejmé, co je vytýkáno ruským a co českým státním orgánům, proti žalobci není žádné trestní řízení vedeno ani v ČR ani v Rusku. V podání je popisováno (a dokládáno listinou se statistickými údaji ECHR z roku 2021), že Ruská federace porušuje lidská práva, to však není sporné. Žaloba je zamítána nikoliv z důvodu, že Ruská federace lidská práva dodržuje, avšak z důvodu, že v případě žalobce nebyl shledán odůvodněný strach z pronásledování, ani důvodné obavy z hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy, neboť na území ČR pobývá na základě povolení k trvalému pobytu a nic nenasvědčuje tomu, že by byl pronásledován, či že mu pronásledování nebo vážná újma hrozí.
84. Ve zbytku k tvrzení žalobce v jednotlivých podáních soud uvádí, že nejsou předmětem tohoto řízení, neboť soud může toliko přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů.
85. Soud neprovedl doplnění dokazování dopisem zástupce veřejného ochránce práv ze dne 27. 11. 2024, neboť s projednávanou věcí nesouvisí.
86. Soudu není zřejmé, co má být prokázáno listinou v ruském jazyce s pokusy o přihlášení, nerelevantní je též komunikace s advokátem, zda bude podána žaloba, e-mail žalobce svému zástupci pak neprokazuje, co bylo přeloženo správnímu orgánu.
87. Pro rozhodnutí soudu není podstatné, s jakým výsledkem posoudil žalovaný žádosti o udělení mezinárodní ochrany jiných žadatelů. Pokud podle přesvědčení žalobce udělil žalovaný mezinárodní ochranu osobám, které dle žalobce na ni neměly nárok, není to důvodem pro udělení ochrany žalobci. Soud nedoplnil dokazování rozhodnutími ve věci jiných žadatelů o udělení mezinárodní ochrany (ani je nevyžádal).
88. Soudu nedoplnil dokazování printscreenem, že od X. došlo ke změnám v oblasti pojistného na sociální zabezpečení (čl. 187, 188 soudního spisu), informací VZP o průběhu pojištění ze dne X. (čl. 189-192 soudního spisu), exekučními příkazy ze dne X. dlužníka X. na daňový nedoplatek ve výši X. Kč, ve výši X. Kč, ve výši X. Kč (čl. 193-198 soudního spisu), tyto listiny mají prokazovat pronásledování žalobce českými státními orgány, to však soud v rámci této žaloby není oprávněn projednat a posoudit.
89. Lze též dodat, že přes výraznou nedůvěru žalobce vyjádřenou v mnoha podáních a mnoha aspektech vůči orgánům ČR (vládě, ministerstvu, pracovníkům soudu, zpravodajským

službám, advokátům, tlumočnickům) soud žádné nestandardní okolnosti v projednávání případu žalobce neshledal. Tvzení žalobce o dohodách mezi justicí a ministerstvem o záměrném narušování soudních procesů nic nenasvědčuje, soud nerozumí vyjádření, že soudní řízení bylo zahájeno jednostranně, koluzně, v součinnosti správních a soudních orgánů. Žalobce namítá perzekuci českými orgány, pomíjí však, že v tomto řízení soud projednává, zda žalobci hrozí nebezpečí ze strany ruských orgánů, nikoliv českých. Správní soud v řízení o žalobě proti neudělení mezinárodní ochrany nemůže prošetřovat tvrzení žalobce, že Ministerstvo vnitra spolupracuje s ruskými tajnými službami a předává jim informace. Žalobci nic nebrání kontaktovat mezinárodní orgány, jak opakovaně avizoval, či vycestovat do státu, v jehož orgány bude mít důvěru.

90. Žalobce při jednání dne 27. 2. 2025 předložil podání adresované Nejvyššímu správnímu soudu, a z tohoto důvodu požadoval přerušit řízení zdejšího soudu do doby, než o návrhu Nejvyšší správní soud rozhodne. Vzhledem k tomu, že šlo o zcela nesrozumitelné podání, nazvané „*zahájení řešení kolizních norem a kodifikace soudních precedentů*“, soud neshledal důvod pro přerušování řízení. Při jednání dne 22. 5. 2025 byl požadavek na přerušování soudního řízení zopakován, zmocněnkyně žalobce soudu předložila sdělení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2025, z tohoto podání dovodila, že Nejvyšší správní soud zavázal zdejší soud posoudit kolizi norem a kodifikaci soudních precedentů. Zdejší soud není schopen se k tomuto požadavku a argumentaci strany žalující vyjádřit, neboť je zcela nesrozumitelné. Soud nicméně straně žalující vysvětlil, že neshledal žádné důvody pro přerušování soudního řízení, žádné jiné řízení, jehož výsledek by mohl mít vliv na rozhodování soudu ve věci žalobce, neprobíhá.
91. Žalobce dále ve svém doplnění ze dne 17. 10. 2024 naznačoval pochybnosti o nestrannosti soudu z důvodu, že soud zaslal žalovanému žalobu žalobce k vyjádření. Soud k tomu pouze pro úplnost uvádí, že žalovaný je účastníkem řízení, stejně jako žalobce (§ 33 odst. 1 s. ř. s.). Účastníci mají v řízení rovné postavení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce zároveň poukázal na skutečnost, že došlo ke změně spisové značky, pod kterou je řízení o jeho žalobě vedeno. K této změně došlo z důvodu podání žaloby žalobcem u místně nepřislušného Krajského soudu v Praze. Po postoupení žaloby byla tudíž Městským soudem v Praze žaloba zapsána jako nová věc pod novou spisovou značku.
92. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
93. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. května 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně